

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.373 van 14 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2008 waarbij een gezinsherenigingsvisum wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoekster diende op 28 januari 2008 een derde aanvraag in voor een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, eerste lid, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Verzoekster werd hiervan op 11 september 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt thans de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op 28/01/2008 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van (K.P.), geboren op 27/01/1981, van Congolese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, (K.M.), geboren op 10/03/1959, eveneens van Congolese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds tweemaal een dergelijke aanvraag ingediend had, namelijk in 2005 en 2006;

Overwegende dat de vorige visumaanvraag geweigerd werd met onderstaande motivering:

‘Aangezien Congo geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, of van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit de akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976;

Aangezien door betrokkene reeds een visumaanvraag tot gezinshereniging ingediend werd op 18/04/2005;

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag een huwelijksakte met nummer 223/2004 werd voorgelegd waaruit bleek dat betrokkenen op 14/10/2004 in Congo in het huwelijk getreden zijn;

Overwegende dat het visum geweigerd werd op 17/10/2005 aangezien de Belgische Ambassade te Kinshasa in zijn juridisch advies stelde dat deze akte op meerdere punten niet conform was aan het Congolese Familiewetboek;

Overwegende dat op 09/01/2006 een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd door (K.P.);

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag een nieuwe huwelijksakte werd voorgelegd, ditmaal met nummer 109/2005, waaruit blijkt dat betrokkenen op 28/12/2005 in het huwelijk getreden zijn. Deze akte is gebaseerd op een jugement supplétif van 22/12/2005;

Overwegende echter dat noch in de huwelijksakte met nummer 109/2005, noch in de jugement supplétif enige verwijzing is naar de eerste huwelijksakte met nummer 223/2004 en met als vermelde huwelijksdatum 14/10/2004;

Overwegende bovendien het feit dat wat de huwelijksakte met nummer 109/2005 betreft, de Belgische Ambassade te Kinshasa in zijn juridisch advies stelt dat deze akte evenmin conform is aan het Congolese Familiewetboek, namelijk:

- Niet conform aan artikel 370, dat bepaalt dat de registratie van het gewoonterechtelijk huwelijk moet plaatsvinden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats van de voltrekking. In dit geval was dit de gemeente Ngiri-Ngiri, zodat de gemeente Bumbu die de registratie nu heeft voltrokken niet competent was voor deze procedure.

- Niet conform aan artikel 392 alinea 8, dat bepaalt dat de akte de informatie met betrekking tot de bruidsschat moet vermelden.

- Niet conform aan artikel 392 alinea 11, dat bepaalt dat de akte de datum van de voltrekking van het gewoonterechtelijk huwelijk moet vermelden. Deze vermelding is des te belangrijker aangezien vanaf deze datum de gevolgen van het huwelijk zich laten gelden.

Gezien bijgevoig dit juridisch advies, de tegenstrijdigheden tussen de voorgelegde documenten en de onduidelijkheid omtrent de effectieve huwelijksdatum en over het feit of betrokkenen ondertussen al dan niet uit de echt gescheiden zijn vooraleer opnieuw gehuwd te zijn;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Overwegende dat ter staving van de nieuwe visumaanvraag een huwelijksakte met nummer 197 volume n° II Folio CXcVII/2007 voorgelegd werd, waaruit blijkt dat de nieuwe huwelijksakte opgesteld werd op 07/07/2007, op basis van een jugement supplétif dd. 30/05/2007 waarin de toestemming verleend wordt voor de laattijdige registratie van het gewoonterechtelijk huwelijk dat voltrokken werd op 06/01/2001 in Kinshasa;

Overwegende bijgevolg dat tot op heden drie verschillende huwelijksaktes voorgelegd werden, met telkens een andere datum, zonder dat het bewijs geleverd werd dat de voorgaande aktes geannuleerd werden;

Overwegende dat wat de geboorteakte van (K.P.) betreft, eveneens verschillende aktes voorgelegd werden, zonder het bewijs van annulatie van de voorgaande geboorteaktes;

Overwegende dat uit het juridische advies van de Belgische ambassade in Kinshasa blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte niet geheel conform is aan het Congolese Familiewetboek;

Overwegende dat bijgevolg een zeer grote onduidelijkheid bestaat over de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde documenten en over de werkelijke huwelijksdatum van betrokkenen; Overwegende bovendien dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat (K.M.) op 17/09/2002 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg in Namen uit de echt gescheiden is van zijn vorige echtgenote, (N.B.);

Gezien bijgevolg het feit dat, indien de inhoud van de huidige huwelijksakte overeenstemt met de werkelijkheid en (K.M.) inderdaad op 06/01/2001 in Kinshasa een gewoonterechtelijk huwelijk heeft afgesloten met de visumaanvraagster, dit betekent dat (K.M.) op dat moment bigaam was;

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag geen medisch attest, ziektekostenverzekering en uittreksel van het strafblad werden voorgelegd, hoewel deze documenten vereist zijn wat betreft de gezinshereniging art. 10, §1, al.1, 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

In het licht van hogervermelde elementen kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd."

2.2. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 10, §1, 4°, 10 ter, §3 en 11, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, en van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een manifeste appreciatievergissing en de "redelijkheidsnorm" aan.

2.3. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van "de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, manifeste appreciatievergissing." Verzoekster zet uiteen wat de inhoud is van de formele en materiële motiveringsplicht, verwijst naar de eerdere negatieve beslissingen met betrekking tot het visum gezinshereniging en de inspanningen die zij zich getroost heeft om alle vereisten in orde te brengen. Verzoekster stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing enkel staat dat uit het juridisch advies van de Belgische ambassade in Kinshasa blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte niet geheel conform is aan het Congolees Familiewetboek. Verzoekster meent dat niet gespecificeerd is waarom de akte niet voldoet, dat ze zich er derhalve niet kan op verweren en de situatie niet kan rechtzetten. Ze stelt de gepaste procedures te hebben gevolgd in haar land. Ze stelt dat de vrederechter heeft geoordeeld dat het een geldig huwelijk betrof en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft opgedragen een akte te verlijden. Vervolgens gaat verzoekster in op een aantal specifieke overwegingen van de bestreden beslissing. Zo levert zij in eerste instantie kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er drie huwelijksaktes voorliggen met een andere datum, zonder bewijs dat de voorgaande aktes werden geannuleerd, waardoor er onduidelijkheid is over de authenticiteit en de inhoud van de documenten en bijgevolg over de huwelijksdatum:

"De enige reden dat er drie huwelijksaktes voorliggen is omdat de ambassade en DVZ drie huwelijksaktes hebben gevraagd. Verzoekster heeft telkens gehandeld volgens de procedures die in haar land gelden, en bovenal zich gericht tot de daartoe bestemde instanties. Verzoekster is niet van slechte wil, noch heeft zij getracht fraude te plegen. Men kan niet aan de ene zijde een andere huwelijksakte eisen en aan de andere zijde dit achteraf tegen verzoekster gebruiken. Bovendien is er geen onduidelijkheid over de huwelijksdatum gezien altijd wordt verwezen naar dezelfde datum (namelijk deze van het gewoontehuwelijk). Het is in Congo zeer gebruikelijk om een gewoontehuwelijk aan te gaan en dit als zodanig kenbaar te maken onder de familieleden. Dit heeft daarom geen officiële geregistreerde betekenis (vergelijk met het kerkelijk recht in Europa dat stelt dat men in het huwelijk treedt op het moment dat men geslachtsgemeenschap heeft). De Congolese wet voorziet dat dit gewoontehuwelijk later officieel kan worden gemaakt. Binnen de maand, of later via tussenkomst van de Vrederechter die opdracht tot inschrijving geeft aan de ambtenaar van burgerlijke stand. Deze procedure werd voor de tweede aanvraag gevolgd, en is rechtgeldig. De derde keer werd deze procedure opnieuw gevolgd, doch met doorverwijzing naar de territoriaal bevoegde ambtenaar. De huwelijksaktes en de vonnissen van de Vrederechter spreken elkaar op geen enkele wijze

tegen. De plaatselijke wetgeving voorziet bovendien dat het opstellen van een nieuwe akte een oudere automatisch opheft. (Bovendien is het dezelfde Vrederechter die in de twee vonnissen zijn materiële vergissing heeft rechtgezet en doorverwezen naar de territoriaal bevoegde ambtenaar). Het is juridisch gezien toch ondenkbaar dat een officiële akte, die net vaste datum verkrijgt door het verlenen van die akte wordt gepredateerd. Er is dan ook geen enkele reden om te twifelen aan de authenticiteit van het huwelijk, de huwelijksdatum en aktes. Meer nog er wordt geen enkele wetgeving aangehaald waarbij wordt verduidelijkt waarom men hierover anders zou moeten denken in het licht van deze omstandigheden, met name dat voorgaande aktes nog geldig zouden zijn na verlenen van latere. Ten slotte dient te worden vast gesteld dat de Belgische overheid zich tegensprekt in diens eigen beslissing. Eerst worden twijfels opgeworpen over de authenticiteit van het huwelijk, de huwelijksdatum en de huwelijksaktes, terwijl nadien het feit van het bestaan van dit huwelijk ten eerste wordt erkend en benadrukt om tegen de echtgenoot van verzoekster te gebruiken. Men zegt namelijk: "gezien bijgevoeg het feit dat, indien de inhoud van de huidige huwelijksakte overeenstemt met de werkelijkheid en (K.M.) inderdaad op 06.01.2001 in Kinshasa een gewoonterechtelijk huwelijk heeft afgesloten met de visumaanvraagster, dit betekend dat (K.M.) op dat moment bigaam was." Men kan niet in eenzelfde beslissing een huwelijk erkennen en ontkennen. Bijgevolg dient ook de huwelijksakte (die op de aldaar gepaste wijze werd bekomen) te worden erkend, des te meer gezien geen enkel specifieke reden werd aangegeven waarom huidige akte niet aan de wetgeving zou voldoen. Geen enkel wetsartikel werd ter zake vermeld."

Vervolgens gaat verzoekster in op de overweging in de bestreden beslissing met betrekking tot haar geboorteaktes:

"Terzake ontbreekt tevens elke juridische grondslag waaruit blijkt dat de huidige geboorteakte niet rechtsgeldig zou zijn. Ook hier is het verhaal vergelijkbaar. Met dien verstande dat in een land dat jarenlang is geteisterd door burgeroorlog en regimewisselingen het geen evidentie is om de archieven terug op de diepen. Bij gevolg is verzoekster conform de instructies die haar werden gegeven tewerk gegaan bij het verwerven en aanpassen van de geboorteakte, tot deze als rechtsgeldig werd aanvaard door de ambassade. Er is geen (Juridische) reden waarom men mag aannemen dat de huidig voorliggende akte niet rechtsgeldig is en de voorgaande niet teniet heeft gedaan. De Belgische staat kent hier blijkbaar ook geen juridische reden voor, of laat tenminste na deze aan te geven. Het kan niet dat een juridisch argument niet juridisch gestaafd wordt. Bovendien is er geen inhoudelijk tegenspraak. Meer nog de wetgeving ter zake is duidelijk waar deze stelt mbt actes de notoriété in artikel 153: A défaut d'acte de l'état civil constatant la naissance, le décès ou le mariage, sur base des dispositions légales ou réglementaires antérieurs à la présente loi, toute personne ayant intérêt peut demander à l'officier de l'état civil du lieu de naissance, de décès ou de mariage, d'établir un acte de notoriété le suppléant". En in artikel 155: Ces actes doivent être homologués à la requête de la partie qui le demande par le président du tribunal de grande instance ou cet acte de notoriété a été établi. Avant l'homologation, l'acte de notoriété n'a de valeur que celle d'un simple renseignement. Le président du tribunal de grande instance peut, avant l'homologation, demander à l'office de l'état civil un complément d'information, requérir ou prescrire toute vérification qu'il estime nécessaire. En cas de refus, le président du tribunal doit motiver sa décision: celles-ci est susceptible d'appel devant la cour d'appel. Après homologation, l'acte de notoriété est assimilé à tous égards à un acte de l'état civil."

Daarna gaat verzoekster in op het argument in de bestreden beslissing inzake bigamie:

"Andermaal wordt een juridisch argument niet juridisch gestaafd. Bovendien mist het elke juridische grondslag. Het aangaan van een gewoonterechtelijk huwelijk heeft geen officiële weerslag, en leidt niet tot bigamie. Het is pas op moment van de registratie (wat de eerste maal pas gebeurde in 2004) dat dit het geval is. De vergelijking kan (in omgekeerde zin) perfect getrokken worden met het kerkelijk huwelijk in België. Men stelt toch ook niet, dat men niet mag hertrouwen voor zolang geen kerkelijk echtscheiding werd uitgesproken, bijgevolge waarvan men bigaam zou zijn. De wetgeving is ter zake dan ook duidelijk waar Code de la Famille stelt in art. 380: Avant l'enregistrement, le mariage célébré en famille n'est opposable qu' aux époux et à ceux qui ont participé à cette célébration conformément à la coutume. Of op meer indirecte wijze art. 382: Est irrecevable, la demande en versement du solde de la dot pour un mariage célébré en famille, s'il n'est pas enregistré."

Tenslotte viseert verzoekster het motief dat een medisch attest, ziektekostenverzekering en uittreksel van het strafblad ontbraken:

“Volgens verzoekster werd wel degelijk een medisch attest overgemaakt, alsook een attest van ziektekostenverzekering en een attest van voldoende huisvesting. Een uittreksel van het strafblad werd zelfs al twee maal neergelegd. Bovendien is dit volgens de gebruiken en de beginselen van behoorlijk bestuur een formaliteit die wordt gecontroleerd bij het samenstellen van het dossier, waarbij men oordeelt of dit al dan niet volledig is.”

2.4. Voor zover verzoekster de schending inroept van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, is het middel niet ontvankelijk, aangezien ze nalaat uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur ze viseert.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing enkel staat dat uit het juridisch advies van de Belgische ambassade in Kinshasa blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte niet geheel conform is aan het Congolees Familiewetboek, zonder verdere preciseringen en dienaangaande de schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische ambassade de voorgelegde huwelijksakte *“n° 197 Volume II Folio CXCVII/2007”* gelegaliseerd heeft, doch met vermelding van diverse opmerkingen die in een afzonderlijke bijlage bij de legalisatie werd opgenomen. Hierin staat ondermeer het volgende: *“Non –respect de l’art.373, 1° du Code de la Famille Congolais selon lequel les époux sont tenus de produire un extrait de leur acte de naissance. En l’espèce, l’acte n’indique pas que les époux ont présenté ledit acte. L’acte n’indique pas les références sous lesquelles le certificat de non-appel a été enregistré.”* Noch uit het administratief dossier noch ter terechtzitting, waar deze kwestie aan tegensprekelijke debatten werd onderworpen, blijkt dat verzoekster niet in het bezit gesteld werd van de gelegaliseerde huwelijksakte mét de bovenvermelde vermelding in de bijlage. Aangezien verzoekster geacht werd reeds op de hoogte te zijn van de redenen waarom de voorgelegde huwelijksakte niet geheel conform is aan het Congolees Familiewetboek, diende de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing hieromtrent niet verder in detail te motiveren. Het betoog van verzoekster dat zij de gepaste procedure in haar land heeft gevolgd, verklaart niet waarom haar huwelijksakte artikel 373, 1° van het Congolees Familiewetboek niet respecteert. Te dezen dient de Raad nog op te merken dat het betoog van verzoekster aangaande een gebrekkige motivering in de bestreden beslissing inzake het niet voldoen aan het gestelde in het Congolees Wetboek, niet volstaat om de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen (zie infra punten 2.7. tot en met 2.11.) .

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster drie huwelijksaktes heeft voorgelegd: een eerste huwelijksakte van 14 oktober 2004, een tweede huwelijksakte van 28 december 2005 en een derde huwelijksakte van 7 juli 2007. De bestreden beslissing concludeert dienaangaande dat er doorheen de drie ingediende visumaanvragen, drie verschillende huwelijksaktes voorgelegd werden met telkens een andere datum, zonder dat het bewijs geleverd werd dat de voorgaande aktes geannuleerd werden. De gemachtigde van de minister meent derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze dat er bijgevolg *"een zeer grote onduidelijkheid bestaat over de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde documenten (...)"* De Raad stelt net als de verwerende partij vast dat verzoekster een feitenrelaas brengt waarin zij tracht te verduidelijken hoe zij aan de drie verschillende huwelijksaktes is gekomen maar hiermee niet de vaststelling in de bestreden beslissing kan weerleggen dat *"een zeer grote onduidelijkheid bestaat over de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde documenten (...)"* Verzoekster heeft op eigen initiatief telkens andere huwelijksaktes overgemaakt bij haar visumaanvragen. De verantwoordelijkheid hiervoor kan bezwaarlijk doorgeschoven worden naar de Dienst Vreemdelingenzaken of de Belgische ambassade. De herhaling van haar betoog dat zij de procedures in haar land gevolgd heeft, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er drie verschillende huwelijksaktes voorgelegd werden, zonder dat het bewijs geleverd werd dat de voorgaande aktes geannuleerd werden.

2.8. Daargelaten de vraag of de drie voorgelegde huwelijksaktes, zoals verzoekster beweert, telkens de registratie betreffen van dezelfde huwelijksdatum, namelijk 6 januari 2001, dag waarop het gewoonterechtelijk huwelijk werd afgesloten, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er drie verschillende huwelijksaktes voorgelegd werden, zonder dat het bewijs geleverd werd dat de voorgaande aktes geannuleerd werden. Verzoeksters bewering dat *"de plaatselijke wetgeving voorziet (...) dat het opstellen van een nieuwe akte een oudere automatisch opheft"*, wordt op geen enkele manier gestaafd. De Raad merkt nog op dat verzoekster zichzelf tegenspreekt door enerzijds te stellen dat *"de plaatselijke wetgeving voorziet (...) dat het opstellen van een nieuwe akte een oudere automatisch opheft"* en anderzijds te stellen dat *"Er is dan ook geen enkele reden om te twifelen aan de authenticiteit van het huwelijk, de huwelijksdatum en aktes (...) Meer nog er wordt geen enkele wetgeving aangehaald waarbij wordt verduidelijkt waarom men hierover anders zou moeten denken in het licht van deze omstandigheden, met name dat voorgaande aktes nog geldig zouden zijn na verlenen van latere."* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster zelfs in haar verzoekschrift twijfels zaait over het bestaan van één of meerdere huwelijksaktes.

2.9. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar stelling dat in dezelfde beslissing het huwelijk wordt erkend en ontkend. Vooreerst kan nergens in de bestreden beslissing gelezen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van het gewoonterechtelijk huwelijk ontkent of erkent. De gemachtigde van de minister stelt op basis van de drie voorgelegde huwelijksaktes enkel vast dat *"bijgevolg een zeer grote onduidelijkheid bestaat over de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde documenten en over de werkelijke huwelijksdatum van betrokkenen."* Het is geenszins tegenstrijdig dat de gemachtigde van de minister na deze vaststelling stelt dat voor zover er dient van uitgegaan te worden dat er inderdaad op 6 januari 2001 een gewoonterechtelijk huwelijk heeft plaatsgegrepen, er sprake is van bigamie, aangezien *"uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat (K.M.) op 17/09/2002 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg in Namen uit de echt gescheiden is van zijn vorige echtgenote, (N.B.)."* Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot in 2002 uit de echt gescheiden is van zijn vorige echtgenote en verzoekster houdt zelf vol in haar verzoekschrift dat het gewoonterechtelijke huwelijk dateert van 6 januari 2001 en dat alle huwelijksaktes naar deze datum verwijzen. Op die dag was de echtgenoot van verzoekster nog onomstotelijk gehuwd. De weergave van deze gegevens schraagt de vaststelling in de bestreden beslissing dat er sprake is van bigamie. Verzoeksters weergave van artikel 382 van het Familiaal Wetboek dat een gewoonterechtelijk huwelijk niet tegenstelbaar is aan derden kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde bigamie in hoofde van haar echtgenoot aan wie het huwelijk blijkens 382 van het Familiaal Wetboek wel tegenstelbaar is.

2.10. Voor zover verzoekster ingaat op de passage in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er tevens verschillende geboorteaktes voorliggen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters betoog de gewraakte motivering niet kan doen wankelen. Verzoekster betwist niet dat er drie verschillende geboorteaktes werd voorgelegd. Verzoeksters uitleg over de problematische archieven in haar land verklaart niet waarom er drie verschillende geboorteaktes werden voorgelegd. Verzoekster bewering: *“Er is geen (Juridische) reden waarom men mag aannemen dat de huidig voorliggende akte niet rechtsgeldig is en de voorgaande niet teniet heeft gedaan”* wordt op geen enkele manier gestaafd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister op basis van de vaststelling dat er drie geboorteaktes werden voorgelegd, vereist dat het bewijs van annulatie van de voorgaande geboorteaktes wordt overgemaakt.

2.11. Wanneer verzoekster ten slotte stelt dat de door de wet vereiste stukken wel degelijk bij de visumaanvraag werden gevoegd, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde dat deze stukken wel zouden zijn toegevoegd. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat er een medisch attest, bewijs van ziektekostenverzekering en een uittreksel uit het strafregister aan de visumaanvraag werden toegevoegd. De neerlegging van een medisch attest ter terechtzitting toont niet aan dat dit stuk werd ingediend ter ondersteuning van de visumaanvraag en toont alleszins niet aan dat de overige in de bestreden beslissing vastgestelde ontbrekende stukken werden ingediend. Alleszins dient vastgesteld te worden dat verzoekster hiermee kritiek uit op een overtollig motief in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middelonderdeel is in al zijn aspecten ongegrond.

2.12. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, § 1, 4°, 10ter, § 3 en 11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster citeert de geschonden geachte artikelen uit de Vreemdelingenwet en werpt vervolgens de onbevoegdheid van de steller van de akte op. Ze poneert dat de bestreden beslissing *“werd genomen (en getekend door de gemachtigde van) de minister van Binnenlandse Zaken”*, terwijl volgens haar de minister van Migratie- en asielbeleid bevoegd is. Vervolgens stelt verzoekster dat de wettelijke voorwaarden van de artikelen van de Vreemdelingenwet nageleefd werden: *“Dat er geen sprake is van fraude, meer nog dat de Belgische overheid zelf bevestigt in de bestreden beslissing dat het huwelijk overeenstemt met de werkelijkheid. Dat geen onredelijke eisen mogen worden gesteld aan het naleven van deze voorwaarden.”* Verzoekster voegt er ten slotte nog aan toe dat *“het niet proportioneel is om onmogelijk eisen te stellen aan het beleven van een gezinsleven.”*

2.13. Waar verzoekster de onbevoegdheid van de minister opwerpt voor het treffen van de bestreden beslissing, doelt zij op de tekst in de aanhef van de betekeningsakte (*“acte de notification”*) die op 11 september 2008 te Kinshasa aan verzoekster werd overhandigd. Hierin wordt namelijk verwezen naar de minister van Binnenlandse Zaken bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad merkt echter op dat een eventueel gebrek in de betekening de wettigheid van de beslissing geenszins aantast noch een invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde van de minister die de bestreden beslissing getroffen heeft behoort tot de diensten van de minister van Binnenlandse Zaken.

2.14. De Raad dient verder op te merken dat verzoekster niet dienstig tegelijkertijd de schending van de artikelen 10 en 10ter van de Vreemdelingenwet kan inroepen. Artikel 10

van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op de gezinshereniging van vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, daar waar artikel 10 ter van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op gezinshereniging van vreemdelingen die gemachtigd zijn tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk. Met haar bewering dat de voorwaarden van de Vreemdelingenwet werden nageleefd en dat er geen sprake is van fraude, gaat verzoekster voorts volledig voorbij aan het feit dat het visum gezinshereniging werd geweigerd omdat de gemachtigde van de minister van mening is dat verzoekster zich niet op de bepalingen inzake gezinshereniging kan beroepen aangezien er *“zeer grote onduidelijkheid bestaat over de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde documenten en over de werkelijke huwelijksdatum van betrokkenen”* en dat *“indien de inhoud van de huidige huwelijksakte overeenstemt met de werkelijkheid (...) dit betekent dat K.M. op dat moment bigaam was.”* Bigamie wordt strijdig geacht met de Belgische openbare orde, waarnaar verwezen wordt in artikel 11, §1, 3° van de Vreemdelingenwet via de opname van de gevallen voorzien in artikel 3, 5° tot 8° van de Vreemdelingenwet. De weigeringsgrond die betrekking heeft op de openbare orde is opgenomen in artikel 3, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt ten slotte niet duidelijk welke onredelijke eisen de gemachtigde van de minister bij het toepassen van de genoemde wetsartikelen zou hebben gesteld.

2.15. Het door verzoekster ingeroepen artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster, die nog in Congo vertoeft, toont vooreerst niet aan dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassingsfeer van artikel 8 EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt voorts dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet kunnen als wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Men kan niet in aanmerking komen voor het in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet beschreven recht op gezinshereniging indien er sprake is van bigamie. Verzoekster kan niet voorhouden dat hierdoor disproportionele of onmogelijke eisen worden gesteld aan de uitoefening van het recht op gezinsleven. Verzoekster beperkt zich tot een aantal blote beweringen inzake de disproportionaliteit van de bestreden beslissing, maar blijft in gebreke dit in concreto en in specie aan te tonen.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.16. In een derde middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van de *“redelijkheids-norm”*. Verzoekster houdt een theoretische uiteenzetting over het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en vervolgt dat dit in casu werd geschonden om volgende redenen:

“Ter zake is de redelijkheid ver te zoeken. Ten eerste werden alle documenten voorgelegd. Minstens heeft men de indruk gegeven dat alle nodige documenten ooit voorgelegd zijn geweest en/of in het dossier zaten. Ten tweede heeft men juridische conclusies getrokken op basis van verkeerde of niet beargumenteerde juridisch argumenten (zie supra). Ten derde stelt men eisen die niet conform zijn met de plaatselijke wetgeving, minstens eisen die niet kunnen

worden nageleefd gezien het plaatselijk functioneren. Ten vierde weigert men twee maal een visum met de vraag tot voorlegging van nieuwe documenten (akten), om dan de derde maal te oordelen dat er drie verschillende documenten (akten) voorliggen. De is een brug te ver voor een redelijke overheid waarvan niet mag worden verwacht dat deze mensen in de val lokt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.17. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad verwijst naar de bespreking van de overige middelonderdelen. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

Dientengevolge is het enig middel in zijn geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.